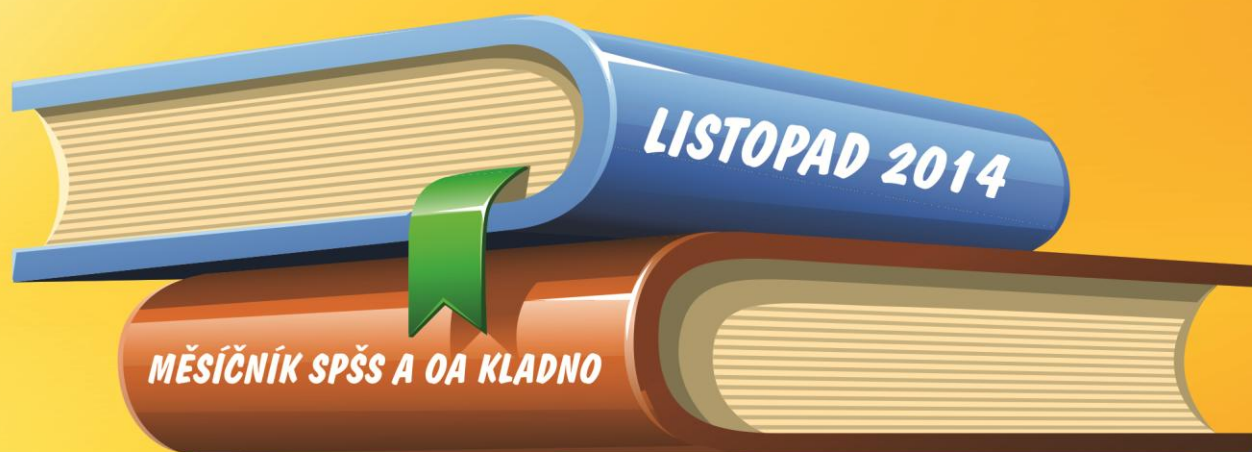

STUDENT'S LIFE

ROZHOVOR S UČITELEM

ZKROČENÍ ZLÉ ŽENY

RECENZE

VĚDĚLI JSTE, ŽE ...

OBSAH

3. Úvod

4. Rozhovor s učitelem; Zkrocení zlé ženy

5. Národní den; Arjuna Ardagh – Kdo se směje naposled

6. Věděli jste, že...; Designblok 2014

8. Akce v Kladně; Návrat

9. Sbírání PET víček; Japonsko a jeho kultura 5

10. Dva světy

11. Mé první jarní kilometry

WIFI NA ZASTÁVKÁCH!

Zejména pro internetové a sociální maniačky máme jednu z nejnovějších informací, které se vážou k projektu „Optická komunikační síť Statutárního města Kladna“. Již na osmi kladenských zastávkách se můžete po dobu třiceti minut připojit bezplatně k internetu. Počítá se ale s tím, že se nezůstane pouze u tohoto počtu zastávek, ale dodávka internetu se dostane až ke čtyřiceti zastávkám. Na jaře by měl být internet přístupný i v přilehlých parcích.

Pokud této služby chcete při čekání na autobus využít, musíte se zaregistrovat do sítě Kladno WiFi. Poté už síť takto zaregistrované zařízení sama rozpozná, i když to bude na jiné zastávce.

Prozatím je bezdrátové internetové připojení dostupné na zastávkách náměstí Svobody, Autobusové nádraží, U nemocnice, Gymnasium, Nádraží, Okrsek 0, Divadlo a Sítná.

Sami můžete tedy při další příležitosti ozkoušet, zda-li je internet na těchto zastávkách vážně k dispozici a své poznatky nám můžete sdělit buď pomocí zprávy přes naše facebookové stránky, anebo jednoduše přímo ve škole vhozením lístku s vaším názorem do schránky na dveřích redakce. Na vaše ohlasy se těšíme!

Úvod

A je to tu! Nový měsíc, nové články, nové číslo časopisu! A opět je na co se těšit. Přinášíme oblíbený rozhovor, tentokrát s jedním z učitelů naší školy. Konkrétně? Pokračujte ve čtení dál a sami se to dozvíte. Dále pro vás máme rubriky, na které jste zvyklí. Zajímavosti z kultury Japonska si tentokrát na své konto píší už 5. díl. Dostanete další typ na knihu a nově jsme zařadili i rubriku trapasy. Čeká vás také článek o představení spojené s Klubem mladého diváka nebo o letošním Designbloku. Nebude chybět ani básnička. A nedočkavcům ohledně příběhu na pokračování přinášíme další kapitolu! Také vám představíme dvě dobročinné akce, kterých se můžete zúčastnit, a my budeme rádi, když to uděláte.

Pro ty, kteří jezdí s KMD, máme rychlou informaci. Nepochybujeme o tom, že to sami již víte a to nejen díky tomu, že nám to bylo při minulém výjezdu řečeno, ale jak se říká, opakování je matka moudrosti. Hned z kraje měsíce, tedy 7. 11., se zase vyjíždí za kulturou. Tentokrát se již nebude dělit na dvě skupiny, ale všichni se podívají do Divadla ABC, kde se v tento den hraje velmi žádané představení *Pan Kaplan má třídu rád* od Lea Rostena. Vám ostatním samozřejmě v dalším čísle opět přineseme reportáž.

Kouzlo poezie

Na naší škole je to již taková tradice, kterou každý rok studenti očekávají. Každý rok se totiž všechny ročníky postupně schází v aule, kde pan Jaroslav Brendl představuje ono kouzlo poezie. Pro 3. ročník to tentokrát byli prokletí básníci. I když je známe již z hodin českého jazyka, dozvěděli jsme se od pana Brendla spoustu nových, ale i nám již známých, informací. O to líp se nám soutěžilo o růže, které každým rokem doprovází recitujícího herce. Za správnou odpověď náleží růže. Ovšem platí tzv. gentlemanské pravidlo, které spočívá v tom, že místnost nikdy neopouští muž s růží. Jediná možnost tedy je růži darovat dívce. V soutěži perlila třída E3, kterou má ve své hrsti paní učitelka Polterová.

Jako každý rok nám i pan Jaroslav Brendl vcítěně zarecitoval několik ukázek od prokletých básníků. Obdivuji, jak může umět nazpaměť tolik veršů, aniž by na některý zapomněl. Příští rok se těšíme zase!

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 - svet97@seznam.cz, Kamila Adámková, E2 - kaka97@seznam.cz, Jiří Daič – J.Daic1510@email.cz; Honza Maňas, ext. – h.manas18@seznam.cz, Eva Kobylková, ext. - jobiwe@gmail.cz; Katka Černá, ext. – cerna.katy@seznam.cz, Karolína Rosecká, ext. – ross94@centrum.cz; **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz; **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozhovor s paní učitelkou Sukovou

Tentokrát Vám přinášíme rozhovor s paní učitelkou Sukovou, která vyučuje na naší škole již osmým rokem anglický jazyk a je také třídní učitelkou třídy 03.

Jaké byly vaše učitelské začátky?

Mé učitelské začátky byly krkolonné, ale myslím si, že tak to měl snad každý učitel. Spoustu věcí dnes dělám jinak než před sedmi lety a trochu jsem musela slevit ze svých nároků. Všeobecně ale na své začátky vzpomínám ráda, i když to občas bylo trochu náročné

Proč jste si zvolila toto povolání?

Vyrůstala jsem v učitelské rodině, takže jsem k této práci měla vždycky blízko. A přestože jsem dlouho nevěděla, co přesně bych chtěla dělat, nakonec zvítězila pedagogická fakulta, protože jsem měla ráda jazyky, které jsem tam mohla studovat.

Co Vám jako dítěti nejvíce vadilo na učitelích?

Nevybavuji si konkrétní případy, ale jako každému dítěti mi asi vadili učitelé, kteří byli nespravedliví a vybíjeli si na nás - dětech své špatné nálady.

Co si myslíte o svých žácích?

Vždycky se na nich snažím hledat to pozitivní. Zatím jsem naštěstí poznala jen pár těch, se kterými se mi nedařilo vyjít (musím to zaklepat). S většinou studentů vycházím dobře, a pokud jim angličtina nejde, doufám, že vynikají v jiných předmětech, třeba v matematice, která na střední škole zase nešla třeba mně.

Co Vám nejvíce vadí na dnešní generaci - náctiletých?

Asi jejich mnohdy přehnané sebevědomí a nedostatek soudnosti.

Měla jste vždycky k anglickému jazyku kladný přístup?

Ano, měla. Už od malička, kdy jsem chodila na první soukromé lekce angličtiny, mě cizí jazyky všeobecně moc bavily.

Máte tedy ráda i jiné jazyky než anglický?

Mám – především španělštinu a francouzštinu. Španělštinu jsem, bohužel, od střední školy přestala

dále rozvíjet, což mě moc mrzí. Francouzštinu jsem měla 4 roky na gymnáziu a díky vynikající paní učitelce mě tento jazyk moc bavil. Bohužel, francouzštinu umím jen velmi pasivně, ale v budoucnu bych se v ní chtěla zdokonalit.

Cestujete ráda?

Ano, moc ráda. Už jako malá jsem chtěla být cestovatelka. Postupem času jsem samozřejmě zjistila, že to není moc reálné povolání, ale jsem ráda, že se mi v poslední době daří mé cestovatelské sny plnit.

Kdybyste si mohla vybrat zemi, v které byste žila, která zem by to byla a proč?

Myslím, že perfektní země asi není, ale pokud někdy bude, doufám, že ji navštívím. Než ale takové místo objevím, zůstanu věrná Čechám.

Největší zážitek letošních prázdnin?

Největším zážitkem byla výprava za velrybami na Srí Lance. Indický oceán v 6 hodin ráno, nádherný východ slunce a kolem lodi několik plejtváků obrovských. Nádhera!

Co byste si vzala na pustý ostrov, kdybyste si mohla vzít jen 3 věci?

Knihu, pohodlné lehátko a svého bígla.

Jaký nejoriginálnější dárek byste dala své nejlepší kamarádce?

Dárky většinou vymyslím na poslední chvíli, takže těžko říct. V poslední době budou ale asi aktuální nějaké vtipné dupačky pro miminko.

Co byste udělala, kdybyste vyhrála milion?

No, vzhledem k tomu, že milion dneska nic moc není, asi bych ho někam uložila a snažila se peníze zúročit.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Kamila Adámková, E2

Zkrocení zlé ženy!

V úterý 7. 10. se, jak již víte z předchozího čísla, konalo první představení v rámci Klubu mladého diváka.

V 17:00 jsme měli sraz před školou, kde se již nacházel, tedy alespoň po mém příchodu, autobus. Čekalo se však ještě na paní učitelky, které vzápětí dorazily a my mohli nastupovat a nechávat se přepočítávat. Poté proběhlo rozdělení. Na tento den totiž bylo pro půlku objednáno představení v Divadle na Vinohradech a pro tu druhou představení v Divadle v Dlouhé. Ti, kteří zamířili právě do Divadla v Dlouhé, zhlédli představení od Stroupežnického Naši furianti. Já si přála však navštívit Divadlo na Vinohradech, kde tento večer hráli Shakespeara a jeho Zkrocení zlé ženy.

Prvotní dojem z divadla byl výborný. Toto divadlo je krásné a účinkují v něm známí i o něco méně známí herci. Seděli jsme až úplně nahoře v lóžích, ze kterých bylo vidět na celé jeviště, a tak si myslím, že jsme měli oproti sedícím úplně dole, jistou výhodu.

V této Shakespearově komedii jsou hlavními rolmi zejména Petruccio a krásná, ale výbušná, drzá Kateřina. Do těchto rolí byl obsazen Filip Blažek a Andrea Elsnerová. Mezi dalšími herci byl třeba známý Otakar Brousek mladší, Oldřich Vlach, Michal Novotný nebo Hana Vagnerová, která si zahrála Bianku, sestru Kateřiny, na kterou stojí nápadníci ve frontách. Bianka se však nesmí vdát dříve, než její sestra. Nechci vám tu vyprávět celý příběh, bylo by to na dlouho, už jen toto představení trvalo 3 hodiny, ale ve zkratce. Petruccio milující peníze se rozhodne si za velké věno Kateřinu vzít a zároveň i zkrotit. To se mu nakonec podaří docela nemilými praktikami, jako je půst, noci beze spánku a dlouhá cesta pěšky bez koně. Za svým otcem se vypraví již jako zkrocená žena, která své sestře ukáže, jak se má k mužům chovat, že má udělat vše, co muž má na srdci, nemá odmítnout a má je obdivovat.

A můj názor? Hra se mi v podání těchto herců strašně líbila. Zejména Filip Blažek byl skvělý a ukázal, že na jevišti v hlavní roli stojí oprávněně. O vtip zde nebyla vůbec nouze. Na konec musím ještě něco podotknout: je vidět, že tuto hru napsal chlap.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázků: divadlonavinohradech.cz

Národní den se slaví v Číně

1. 10. a je to proto, že 1. 10.

1949 vznikla Čínská lidová re-

publika (před tím se jmenovala Čínská republika). 2. 12. 1949 bylo rozhodnuto, že každý rok 1. 10. se bude slavit Národní den. Od roku 1999, každý rok od 1. 10. mohou lidé odpočívat 7 dní.

Každých 5 let se konají v Pekingu velké oslavy. Na náměstí Nebeského klidu je vojenská přehlídka. Nejvýznamnější oslavy Národního dne byly 5 let, 10 let, 35 let a 60 let. Když se oslavovalo od založení ČLR.

7 volných dní využívají lidé většinou k cestám do Pekingu, na Tai -

Wan nebo do Hongkongu, protože tam je hodně památek a jídel, je tam krásná krajina a taky se tam můžou dobře najíst.

Na fotografii je Národní den na náměstí Nebeského klidu z 1. 10. 1949.

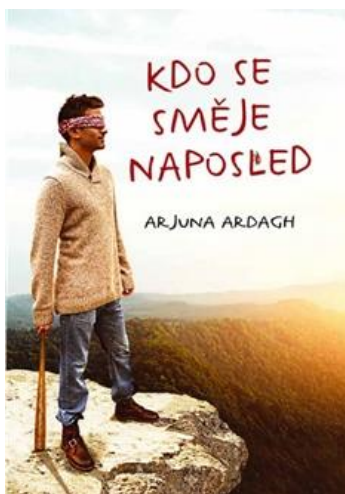
Národní den

Autor: Yicheng Du (Čenda), T2

Zdroj obrázku: haodaxue.net

Arjuna Ardagh – Kdo se směje naposled

Je půlnoc a Matt Thompson shlíží z mostu do hlubin Tichého oceánu. Má vůbec ještě pro co žít? Ztratil práci, peníze a bez klíče od bytu už nemůže vídat ani svou manželku s dětmi. Přemýšlí nad sebevraždou, do cesty mu ale vkročí nezvaný host. Joey Murphy, bývalý podnikatel, mariňák a učitel, Mattovi doslova od základu změnil život. Jeví se sice jako podivný starý chlápek, to co však pro hlavního hrdinu této knihy udělá, stojí za velký obdiv. Společně s Mattem začínají svou desetidenní pouť životem. Zažijí smyslu zbavené policejní honičky, naleznou ráj ve stánku s rychlým občerstvením a Matt si dokonce zahraje baseball se zavázanýma očima nad propastí. Joey se po celou dobu snaží v podstatě o nemožné, zbavit Matta všech jeho problémů a nalézt chuť do života. Já jejich dobrodružství hltala každou stránku slovo za slovem a nedokázala jsem se od příběhu odtrhnout. Jak ale vše nakonec dopadlo? Obstál Matt i v té nejtěžší zkoušce, kdy prošel opravdovým zoufalstvím, byl odkázán jen sám na sebe, a kdy s ním nekomunikoval ani jeho nejlepší přítel? Dokázal znovu získat přízeň a lásku své rodiny? A co se vůbec stalo po tom, co se Joey rozhodl zvednout staré kotvy a odejít? Byl Matt ZACHRÁNĚN? Odpovědi naleznete na stránkách této knihy. Tak hurá do toho! Přečtěte si ji!

Autor této knihy je koučem působící v duchovní oblasti. Zaměřuje se na proces tzv. "procitnutí" - propojení duchovního probuzení s objevováním schopností skrytých v každém z nás. Jeho neobyčejný (nalezení životního cíle a víra v lepší čas) a obyčejný (ztráta zaměstnání, peněz a rodiny) příběh je skvělé a nenáročné čtení pro každého z vás. Za sebe můžu rozhodně říci, že tuhle knížku si strašně ráda klidně přečtu znovu.

Autor: Eva Kobylková
Zdroj obrázku kosmas.cz

Věděli jste, že...

Věděli jste o tom, že když se pokusíte odříkat celou abecedu (a pokud možno i s písmeny správně za sebou) aniž byste pohnuly rty, budou vám všechna písmena znít stejně? Nevěříte? Zkuste to. A můžete to navrhnout i vaší učitelce českého jazyka.

Chcete krásné, přírodní opálení? Aniž byste museli nakupovat samoopalovací krémy, navštěvovat „solárko“, či prosit slunce o trochu bronzu? Zajděte do supermarketu a nakupte si spoustu mrkve. To je vaše veškerá investice. Pak už ji jen chroupejte jako králíci a uvidíte, výsledek se určitě dostaví. Takové opálení až do oranžova vám bude závidět úplně každý!

Dnešní svět je ve znamení chytrých mobilů, tabletů a všeho možného. Věděli jste však, že 50% obyvatel světa nikdy netelefonovalo a ani žádný telefonát neobdrželo? Prvotní lítost střídá závist...

A ještě jedna aktuální věc, o které je dobré něco vědět. Nepochybuji o tom, že v autobuse, vlaku, doma i ve škole používáte sluchátka k poslechu hudby. Během jedné hodiny jejich nošení se v uchu zvýší počet bakterií až o 700%. Tak co? Rozmyslíte si příště, kdy je opravdu nutné si vzít sluchátka?

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: labuznik.cz

Prague design and fashion week 2014 aneb DESIGNBLOK

Na letošní Designblok bych dočista zapomněla, nebýt školy, kterou právě dokončuji. SPŠS a OA Kladno Vám sice neposkytne ISIC kartu, zato vás vezme na události, jako je tato a jako bonus dostanete slevu.

Hlavním důvodem k návštěvě této události nebyla společenská nutnost, nové fotky na Instagram, nebo setkání s designery. Šla jsem cíleně pro inspiraci, kterou v blízké budoucnosti budu potřebovat, jelikož mám v plánu renovaci celého mého pokoje.

Oproti loňskému byl ten letošní „Designák“ přesně tím mým šálkem kávy. Odehrával se v nejvýznamnějších galeriích a obchodech s designem po celé Praze v několika výstavních domech.

Superstudio EVROPA mě ke zmiňované renovaci inspirovalo asi nejvíce, své novinky v jednotlivých pokojích představovaly přední značky designu nábytku i bytových doplňků. Došla jsem k závěru, že to, co v oblasti oblečení představuje černá, bílá barva přebírá v interiérové oblasti. Nejen v podobě barvy na stěně, ale týká se to také lampiček na stůl, stolů, židlí či rozkošných polštářů a pytlů na sezení. Bílá barva jde už doplnit jakoukoliv jinou, což je její výhoda. Já osobně na doplnění preferuji samozřejmě černou.

Dále zde figurovaly skleněné doplňky, do kterých jsem se doslova zamilovala a hned si jich pár koupila - samozřejmě, že v IKEE, jelikož tento obchod se stylovým nábytkem a doplňky je díkybohu mnohonásobně levnější. Bohužel, můj studentský rozpočet nesahá tak vysoko, abych si mohla dovolit ty půvabné doplňky od mistra Ronyho Plesla a jiných.

Těm, co se chystají dělat novou koupelnu, či laboratoř, bych také doporučila návštěvu této budovy v centru města přímo na Václaváku.

Superstudio HRA bych ohodnotila jako ráj, potkala jsem tam své přátele, mnoho studentů i absolventů UMPRUM dokonce i učitelů... no, zkrátka jsem byla ve správný čas na správném místě. Věděla jsem, že mám kreativní a šikovné kamarády, ale nikdy jsem si nemyslela, že budu jejich prací tolik ohromena. Začnu tedy tím, co mě na celém DB potěšilo asi nejvíc a to byla ukázka kolekce bot NIKE women (mimo chodem Nike je samo sebou má nejoblíbenější sportovní značka, nejen bot). Díky studiu Olgoj Chorchoj a studentům UMPRUM jsem si mohla zatrénovat v prostředí, které tito geniální lidé vytvořili.

Dále jsem si zamilovala amatérský design, který mnozí z Vás odsuzují, jelikož ho tvoří lidé, kteří nic podobného nikdy nestudovali. Musím říct, že „sajdkára“, která byla navržena právě jedním z amatérů Václavem Dolejším, je jedna z nejlepších, které jsem kdy viděla.

ART HOUSE byla druhá část expozice, kterou jsem navštívila v rámci školní prohlídky. Nejvíce mě zaujala expozice CHANELU číslo 5. Po dobu několika let je tento parfém mou osobní vůní. Tudíž podívat se na výstavu zaměřenou právě na něj byla téměř nutnost. Určité emoce (těžko říct, zda kladné) ve mně vzbudil fakt, že se mi hosteska, která měla na starosti vítat hosty v místnosti, snažila namluvit, že z fontánky uprostřed pokoje opravdu kape CHANEL číslo 5. Kdo k tomuto parfému kdy přičichl, dobře ví, že nevoní jako obyčejná voda. Jinak samozřejmě musím podotknout, že Jan Plecháč a Henry Wielguse mají u mě obrovské plus za propagaci tohoto bezkonkurenčního parfému a vytvoření úžasného skleněného efektu se svítidly. (bohužel, kluci jsou zadaní)

V tomto barokním paláci se mimo jiné nacházela i výstava starožitností s názvem „Byt sběratele“. Kamarád si k narozeninám přeje vintage budík a já jsem zaboha nemohla najít jiný, než ten mainstream černý, rádoby starožitný, který můžete vidět v seriálech, jako je Vyprávěj. Díky DB jsem objevila starožitnictví, které jsem takovou dobu hledala a s ním i budík. Jejich výstava sídlí permanentně v ART HOUSE, který obvykle slouží jako galerie, nebo aukční dům.

OPENSTUDIO a další místa jsem už navštívila pouze se svým spolubydlícím, který má díkybohu velmi podobný vkus jako já (co se interiérového designu týče). Výhodou expozice v této renesanční budově z 15. století bylo to, že si návštěvníci mohli vystavené exponáty na místě koupit, či rezervovat. Hned jsme si tedy pořídili jedinečné kukačkové hodiny od varšavských studentů.

Dále mě zaujala výstava německého perfekcionalismu v podobě „prasečí židle“. Prase má prý symbolizovat čistotu a absolutní dokonalost.

Samozřejmě nezklamali ani Honza Plecháč s Henrym Wielgusem. Jejich obrovské nadání pro práci se sklem, představitost a perfekcionalistické sklony vyčarovaly kolekci skleněných lustrů, ve které si najde zalíbení snad každý člověk s trochou vkusu.

Jak všichni doufám tuší, Designblok není jen o interiérových doplňcích a o inspiracích pro zařízení nové domácnosti, jeho důležitou součástí jsou módní přehlídky. Tentokrát se představilo dvacet návrhářů z devíti různých zemí na půdě přestavěného barokně renesančního kostela sv. Šimona a Judy. Letošní přehlídky přinesly dámské i pánské outfity na podzim-zimu, dále pak kolekci zaměřenou na dětství a mnoho dalších.

Mými favoritkami byly Sára Beránková a Karolína Karpíšková, které jsou studentkami UMPRUM a držitelkami ceny ELLE Talent Card. Jejich kolekce byla pro můj zrak něčím takovým, jako jsou palačinky pro mé chuťové buňky. Hlavní myšlenkou bylo totiž propojit léto se zimou.

Designblok probíhal na mnoha místech. Kromě hlavních výstavních domů Designbloku a Fashion Stage ve zmiňovaném kostele byla dalšími zásadními místy dění např. Staré a Nové Město, Vinohrady, Holešovice nebo Karlín.

Autor: Eliška Pešková
Zdroj obrázku: designmagazin.cz

Akce v Kladně

Podíváme se hned na první akci, která by vás mohla zajímat. Tentokrát jsou pouze dvě, ale o to zajímavější. Ve středu 5. 11. se koná další, a nám již známé, Science Café. Tentokrát téma bude blízké zejména všem teenagerům. Výzkum počítačových her. Tak právě o tom listopadové Science café bude. Jako obvykle se bude konat v kavárně Bez Konce od 19:00 do 20:30. Již zmíněným tématem vás provede Mgr. Jaroslav Švelch, Ph.D. z Fakulty sociálních věd Karlovy univerzity.

V dnešní době hraje počítačové hry více jak polovina lidské populace. Peníze točící se kolem tohoto herního průmyslu můžeme srovnávat s průmyslem filmovým. Je tedy nejspíše třeba alespoň trochu porozumět, jak tento neustávající hit funguje. Celá diskuse se bude pohybovat kolem otázek. Jsou hry pouze komerční zábavou, anebo bychom to v podstatě mohli považovat z umění? Co dokážeme pomoci počítačových her vyjádřit a co s námi dělají? Přijďte diskutovat!

A hned další den, 6. 11. se můžete vydat do Středočeské vědecké knihovny v Kladně na seminář. Naučíte se zde pracovat s Academic Search Complete, což je celosvětově ucelená odborná multidisciplinární databáze, ve které naleznete plno textů, periodik, časopisů, publikací. Tímto seminářem provází lektor PhDr. Mgr. Jakub Pavlík. Ukáže vám, že tato databáze se hodí (nejen) pro studenty, kteří zpracovávají seminární či ročníkové práce. Seminář je zdarma a koná se od 17:00 do 18:30. Některým z vás by se tato šance určitě mohla hodit.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Výstava obrazů a grafik
ZDEŇKA HORNOFA

NÁVRAT

Vernisáž 9. 12. 2014
13:00 – 17:00

Foyer SPŠS a OA Kladno
Výstava potrvá do 9. 1. 2015

Zdeněk se narodil na Kladně v březnu v r. 1986. Už v MŠ se projevoval jako dítě, které má talent na malování. V 9 letech začal docházet do výtvarného kroužku Vějířek k akademické malířce paní Renátě Kaiserové. Pod jejím vedením začal s kresbou, navazovaly další malířské techniky, včetně vytváření grafik a sochařství. Svá díla Zdeněk vystavoval na několika společných výstavách žáků a paní učitelky, mimo jiné 3x na Kladenských dvorcích. V 15 letech se rozhodl pro studium střední průmyslové školy stavební. I v této době ještě pokračoval ve výtvarné tvorbě u paní Kaiserové. Do toho se začal aktivně zabývat tancem, v 18 letech se zapojil do tanečního klubu a závodně tančil latinu. Na konci 3.

ročníku v květnu 2005 došlo k nešťastné události, kdy se stal při dojíždění na stavební praxi do Buštěhradu se svými spolužáky účastníkem dopravní nehody. Tragickým následkem bylo jeho polytrauma s těžkým poraněním mozku a téměř roční kóma. Prognózy lékařů byly velmi špatné, ale Zdeněk boj o život nevzdal. Po postupném „probouzení“ k životu Zdeněk začal od nuly ve všech směrech. Rozhýbávání těla, mluvení, učení písmenek, asi po dvou letech skládání písmenek do slov a postupně i čtení, obnova i těch nejjednodušších matematických úkonů.... Pravá strana těla zůstala ochrnutá, takže se Zdeněk musel precvičit v psaní na levou ruku. Postupně začal do levačky vkládat i pastelky a asi 2 roky po úrazu se začaly rodit jeho první kresby. Měli jsme všichni velkou radost, když se na papíru objevovaly věrohodné podoby nejprve zvířat, pak i květin.

Přestože má Zdeněk v současné době velká fyzická omezení s upoutáním na invalidní vozík, problémy s pamětí a vyjadřováním, stále aktivně pracuje na tom, aby se jeho zdravotní stav zlepšoval, a pokračuje v malování. V březnu 2012 měl první samostatnou výstavu obrazů a grafik v pražské TaKavárně. Nyní ho moc těší, že dostal příležitost vystavit své obrázky na „své“ střední škole. Návrat na toto místo je hodně netradiční, ale radost z toho, že k tomu došlo, je u Zdeňka velká. Vyzářování radosti a citlivost k detailům je myslím typická i pro jeho obrázky. Zlom v životě ho naučil vidět a prožívat radostné „maličkosti“. Tomu se ostatně naučili i lidé kolem – rodina, kamarádi, přátelé a všichni, co mu pomáhají v návratu k samostatnosti. Za 9 let se těchto lidí, kteří mu předávali energii jakýmkoli způsobem, vystřídalo hodně a jsme jim za to moc moc vděční.

Sbor dobrovolných hasičů Brandýsek
ve spolupráci se
ZŠ Brandýsek

si Vás dovoluji požádat o pomoc se sběrem PET víček pro Tonika Kintera (8) z Brandýska. Jíž 4 roky Toník celý život, trpí cukrovkou na typu. I když je to Diabete mellitus 1. s touto nemocí žít velice těžké, učí se Touto cestou normální život. požádat o pomoc bychom Vás chtěli víček. Nasbírané ve sbírání PET vyměníme za PET víčka finanční prostředky a ty poté předáme Toníkovi pro nákup zdravotnických potřeb, které nehradí zdravotní pojišťovna.

Velice Vám děkujeme za případnou pomoc ve sbírání PET víček, které můžete vozit přímo na hasičskou zbrojnici v Brandýsku nebo si víčka sami vyzvedneme po předchozí domluvě.

Děkujeme!

www.hasici.brandyseck.cz www.skolabrandyseck.cz
www.facebook.com/jsdhBrandyseck

Stejně jako minulý rok, i letos se naše škola zúčastní pomoci někomu, kdo nemá to štěstí být zdravý. Tentokrát se Sbor dobrovolných hasičů Brandýsek rozhodl pomoci malému Toníkovi, který trpí cukrovkou.

Minulý rok se sbírala víčka od PET lahví pro Lukáška, který trpí mozkovou obrnou. I když to bylo na poslední chvíli, všichni studenti byli aktivní a donášeli víčka. Neaktivnější třídou byla loňská E4. Nejen díky nim jsme se také stali 3. nejlepší školou ve sběru.

Proto vás i tentokrát prosíme o sběr PET víček. I toto se může stát velkou pomocí. Noste je do kabinetu k paní učitelce Lexové (samozřejmě až jich budete mít více, ne jednotlivci po jednom víčku). Doufáme, že pomůžeme Toníkovi k tomu, aby nejen jeho dětství, ale i celý život byl ulehčený a snadnější. Toník trpí cukrovkou 4 roky a bude ho následovat po celý život. Většina z nás si to ani neumí představit. Proto tedy pomozte. Děkujeme!

Japonsko a jeho kultura 5

Dnes si představíme jednu neodmyslitelnou postavu japonské kultury, která se objevila i v nejednom filmu. Řeč je o samurajovi. Jasně, každý viděl alespoň jednu samuraje ve filmu jako je třeba Poslední samuraj. Ale ten filmový se přece jenom liší od skutečného samuraje.

Samuraj? Každý asi tušíte, že jde o japonského středověkého bojovníka. Ale ne každý ví, že samurajové byli bojovníci sloužící samotnému císaři, či prostě svému pánu. Byla to pro ně velice důležitá čest. Takže pro ně nebylo nejhorší zemřít na bitevním poli, ale padnout do zajetí. V tomto případě radši požádali vězňatele, aby si mohli vzít život, čili spáchat sebevraždu. Prý byli docela dost urážliví a urážky si vyřizovali souboji. Samurajové byli tak čestní, že soupeře neprobodávali zezadu. Byli cvičeni od velice útlého věku. Už v deseti letech byli posíláni na místa plná strachu, např. hřbitovy, márnice atd. Ale nemyslete si, že vše spočívalo v tom naučit se někoho zabít a „máchat“ např. katanou. Samurajové rozvíjeli své myšlení, tedy byli vzdělaní.

Jaké měli oblečení? Jsme v Japonsku, a co by bylo Japonsko bez kimona? To sice nevím, ale kimono bylo základ šatníku i u samuraje. Většinou bylo vyrobeno z hedvábí. Přirozeně kvalita kimona velmi záležela na postavení a příjmech samuraje. Samurajské manželky nosily vrstvy kimona a barvy podle postavení anebo moci svého manžela. Starší samurajové tíhli spíše k odstínům šedé nebo hnědé, jako symbol jejich důstojného věku. Někteří samurajové také nosili ponožky zvané tabi. Obuv se skládala ze sandálů a dřeváků. Dřeváky byly spojovány s nižšími společenskými vrstvami, ale i přesto je samurajové občas používali. Samurajské meče byly připevněny k pásu (obi), který byl omotán kolem pasu a vpředu přivázán. V domě samuraj mohl odložit dlouhý meč, ale vždy si při sobě ponechal alespoň nějakou část své zbroje. Účesem byl uzal. Stylů uzalů je mnoho. V jednu dobu byly velmi populární i kníry a bradky, ale padly v nemilost.

Je-li libo harakiri? Toto slovo je poměrně známé a i my ho občas použijeme jako synonymum k sebevraždě. Ale většina z nás nemá ani páru, že jde přímo o způsob sebevraždy. Ale nejdříve si ujasníme jednu věc a to pojmenování. Harakiri je ve skutečnosti vulgární výraz pro takovýto způsob skonu. Nejspíše by ho ani samotní samurajové nikdy nepoužili. Takže slušně se nazývá seppuka. První významnější seppuky byly vykonány ve 12. století. Původní motivy pro tento způsob smrti mohly pravděpodobně být čistě praktické. Byl to nejjednodušší a zřejmě i nejrychlejší způsob sebevraždy. Vyžadovalo to výjimečnou dávku odvahy a po čase se stalo samurajským privilegiem. Být obvyčejně popraven znamenalo pro samuraje velké zneuctění. Představte si, že jste samuraj, který chce vykonat seppuku. Musíte si tedy rozpárat břicho z levé do pravé strany. Příjemná představa že?

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Zdroj obrázku: japaland.cz

Dva světy

3. kapitola

Jsme spolu. Ležíme na louce a smějeme se. Jeho oči se krásně lesknou. Když se usmívá, je nádherný. Pak na mě sáhne. Jeho ruce jsou ledové. Naklání se ke mně... Vylítla jsem z postele celá uříčená. Proboha, kolik je hodin? Jsou 3 hodiny ráno. Lehla jsem si zpátky do postele a těžce oddechovala. Ten stejný sen mě pronásleduje už týden. Od našeho setkání v cukrárně se moc neudálo. Cor nebyl celý týden ve škole a já nemám nic, čím bych se s ním mohla spojit. Číslo, e-mail, adresu, prostě nic.

Exkurze s Metrostavem

*Bystří hoši ze stavárny
vydali se na výlet.
Cestou chtěli do cukrárny.
Rychle tam a zase zpět.*

*Dopoledne, v bdělém stavu,
sešli jsme se na Vypichu,
ať nám chlapci z Metrostavu
ukážou tu svoji pýchu.*

*Poučení bezpečnosti,
dostali jsme vestičky.
Že jsme byli vzácní hosti,
dali nám i helmičky.*

*Dali jsme se na prohlídku
Metro Praha Petřiny.
Všichni jako na vodítku
procházíme hlubiny.*

*Nahoru přes tři sta schodů,
žádné schody jedoucí.
Za prohlídku deset bodů
dostal by pan vedoucí.*

*Tak s úsměvy jedem domů,
moc se nám tam líbilo,
bez mráček to bylo k tomu.
I sluníčko svítilo!*

Autor: Štěpán Sládek, S4

Doufám, že je v pořádku. S touhle myšlenkou jsem usnula.

Ráno mě budila mamka. „Minnie, vstávej. Přijdeš pozdě do školy.“ „Mami, proč mě budíš ty? Vždyť tu mám budík.“ „Ano, ale ten zvonil už 3x. Tak vstávej.“ S vytrženými očima jsem se podívala na budík. Půl osmé. Rychle jsem vstala, udělala ranní hygienu, oblíkla se, toast si vzala do ruky a vyběhla ven. Jak jsem mohla zaspát? Co se to se mnou děje? Poslední dobou jsem jako vyměněná.

Uříčená jsem přišla do třídy a moje oči si našly cestu k němu. Seděl u sebe na místě a koukal z okna. Stála jsem tam mezi dveřmi a zírala na něj. Otočil se a jeho pohled spočinul na mně. Usmál se a nepatrně mi zamával. Úsměv jsem mu oplátila a šla si sednout. Celou hodinu jsem se usmívala. Byla jsem ráda, že je v pořádku.

O přestávce jsem si odskočila, a když jsem se vrátila, ležel na lavičce lísteček. „Budu tě po škole čekat v cukrárně. Přijď. Cor“. S úsměvem jsem se otočila k jeho místu, ale on tam nebyl. Posmutněle jsem se otočila zpátky. Kam šel? Zbytek dne jsem jenom seděla a přemýšlela nad tím, kam se vypařil. Když jsem vešla do cukrárny, už tam seděl. Hned si mě všiml, usmál se a zamával mi. Šla jsem si k němu sednout. „Ahoj El!“ „Ahoj. Kam ses dneska vypařil?“ „Promiň, musel jsem odejít. Ale tím se teď nebudeme zabývat. Hlavní je, že jsi přišla. Dáš si něco, nebo můžeme jít?“ „Kam jít?“ „Chci, ne, potřebuji ti něco ukázat.“ „Fajn, tak jdeme.“

Vyšli jsme z cukrárny a Cor mě chytil za ruku. Trochu jsem se zatřásla. Ten chlad byl nepříjemný. Cítila jsem, jak mě Cor pouští. Pevně jsem ho chytila. Lehce se poušmál a zase mě chytil. I když to bylo nepříjemné, chtěla jsem ho držet. Po chvíli mi to už ani nepřišlo. Šli jsme uličkami, ve kterých jsem v životě nebyla. Připadala jsem si jako v bludišti. Najednou

jsme se objevili před skalami. Vyšli jsme po cestičce až úplně nahoru. Po celé ploše se rozprostírala louka. Hrál to tu všemi barvami. Něco tak úžasného jsem ještě neviděla. Stála jsem tam s pusou dokořán, ohromena tím, co vidím. Přistoupil ke mně a objal mě. Bylo to chladné. Ostatně stejně jako on. Odtáhl se a podíval se na mě. „To, co ti teď řeknu, je moc důležité. Potřebuji, abys mě poslouchala. Nečekám, že to hned přijmeš. To po tobě ani nemůžu chtít. Jenom už to dál nemůžu snášet.“ Kývla jsem hlavou na znamení, že to chápu a sedla si do trávy. „Je toho tolik, že ani nevím, kde začít. Zkusím jít úplně na začátek. Určitě jsi už slyšela o tom, jak si kdysi měli Andělé vybrat mezi Bohem a Ďáblem. Ti, co si vybrali Boha, zůstali v nebi a ti, co si vybrali Ďábla, padli z nebes do pekla. Jenže to není celý příběh. Někteří Andělé, kteří zůstali v nebi, se nebyli schopní vyrovnat s tím, že jejich bratři je opustili, a šli radši za Ďáblem. Dá se říct, že zešleli. Měli vztek, byli smutní, jednoduše to neunesli. A tak začali útočit na zemi. V tom rozpoložení, v jakém byli, napadali lidi. Zabíjeli je, protože mysleli, že jim to pomůže od jejich bolesti. Postupem času je začala lákat červená tekutina, která z lidí tekla. Andělé dosud nic takového neviděli. Abys to pochopila, Andělská těla pracují na jiném principu než lidská, takže krev nemají. Andělé začali žárlit. Také v sobě chtěli mít tu červenou tekutinu. Tak je nenapadlo nic lepšího, než lidem začít krev pít. Časem Anděly už přestalo bavit lidi mučit a týrat, ale pořád chtěli jejich krev. Takže místo toho, aby lidi pomalu ničili, do nich kousli a krev jim vypili. Jejich těla se tomu přizpůsobovala pomalu, ale nakonec se přizpůsobila tím, že Andělům se zašpičatily a zostřily zuby, aby šla kůže lépe prokousnout. Jejich křídla jim pořád zůstala, jenom změnila barvu z čistě bílé na krvavě ru-

dou a jejich původně krásné zelené oči se také změnily. Uběhlo už mnoho tisíc let a někteří Andělé neustále touží po lidské krvi, avšak většině z nich se zastesklo po domově. Jenže cesta do nebes je pro ně zavřená. A tak bloudí po světě a snaží se odčinit svoje skutky.

Asi si říkáš, proč ti to tu všechno povídám. Nejspíš sis všimla, že mám každé oko jiné. Jedno zelené a druhé fialové. Původně bylo tmavě rudé, ale začíná blednout. El, ani nevíš, jak ti závidím. Každý z nás chce dosáhnout toho,

čeho jsi dosáhla ty." Přerušila jsem ho. „Z nás? Z koho z nás? A čeho jsem dosáhla? Nedosáhla jsem vůbec ničeho." „Ach, El, kéž by sis vzpomněla. Proč ses vracela, když už jsi tam mohla zůstat?" „Na co si mám vzpomenout? Kde jsem mohla zůstat?" Podíval se na mě se zničeným pohledem a zpoza ramen se mu vynořila křídla. Krvavě rudá obrovská křídla. Nevěřila jsem svým očím. Něco ve mně mi říkalo, že to není poprvé, co ta křídla vidím. Chtěla jsem se jich dotknout. Natáhla jsem ruku. Pak

všechno ve mně začalo křičet: „Uteč! Seber se a utíkej pryč!" Nechtěla jsem. Chtěla jsem být s ním, ale moje nohy mě neposlouchaly. Začala jsem utíkat. Zakopla jsem a spadla.

Všude byla tma. Cítila jsem, jak mi teče po tváři krev. Najednou se ke mně snesl. Viděla jsem jenom jeho špičaté zuby a krvavá křídla. Všechno se stalo tak rychle. Jenom záblesk světla a zase tma.

Autor: Helena Ullrichová, E3

Mé první jarní kilometry

Na obloze září květnové slunce a zvěstuje krásný a hřejivý den. Právě proběhlo zahájení maturitních zkoušek a ze mě konečně opadla nervozita. Stojím před školou a přemýšlím, co dělat. Otevírat učebnice a sešity už nemá smysl. Jak mi kdysi někdo říkal: "Kdo se neučil doteď, ten už nemusí ani začínat." Takže co teď?

Jako dokonalé odreagování zvolím jízdu na kole. Chce to ale probudit kolo ze zimního spánku. Nejdřív oprášit celý rám, dofouknout gumy, zkontrolovat brzdy a zkusit zvonek. CRRR! Bezva, funguje. Doufám, že jsem ale nezbudila bráchu, který spí vedle v pokoji po noční. Každopádně, kolo je snad připraveno k rozjezdu. Jsem ale připravena já?

Opatrně projíždím po koberci ke dveřím. Zasunu do držáku láhev na pití a беру si klíče. Sakra! První problém je na světě. Beznadějně zírám na 16 osudných a strmých schodů, které dělí náš byt od přízemí. V duchu si popřeji hodně štěstí a jdu na to. Ze začátku je to celkem pohoda, na předposledním schodu ale zavrávám a kolo dojíždí do přízemí samo. Cestou ovšem nezapomene "zaťukat" na dveře sousedů. "HAFF, HAFFFF!" A rychle pryč, než mě něco sežere. Je jedno, jestli sousedův pes, nebo on sám.

Hurá! Stojím před domem. Nasedám a vyrážím. Rozhoduji se, zda zvolím chodník a budu překážet chodcům, nebo si vyberu silnici a něco mě přejede. Volím svůj život a do ucha si strčím sluchátko, abych neslyšela hořekující důchodce. Po pár minutách už nevím, jak ulevit otláčenému pozadí, takže radši stojím. Najezdím se svým "kámošem" pár kilometrů okolo Kladna a bohužel předčasně se raduji, jak skvěle jsem to zvládla. Zatlačím pravou nohou do pedálů a ono nic. A do p*dele! Kde mám šlapku? Snažím se to vybalancovat, pád je však jistý. Ještě se ale stihnu rozhlédnout, zda není nikdo na obzoru. Super, trapas zažehnán. Naštvaně a rozbolavěle donutím své tělo vstát a vracím se pro upadlou a nezbytnou část svého kola. Neodborně ji nasadím zpět a doufám, že na cestu domu vydrží. Nevydržela, potvora! Každou chvíli jsem ji kontrolovala, a když už byla na odchodu, musela jsem ji násilím přinutit zůstat.

Tak a jsem doma! Mé úmorné 2 hodiny skončily. Kolo si nechám raději vynést teď již vyspaným bráchou a sama se doploužím s držením zábradlí. V koupelně si důkladně umyji zuby, cestou totiž má ústa nejspíš masochisticky zabila několik mušek. No, alespoň se do těla vegetariána dostalo pár potřebných bílkovin. Ted' už ale dopadám do postele.

Poslední pohled na mučící nástroj. Je opravdu děsivé, když bydlíte v panelákovém bytě a kolo se vám usídlí v pokoji. Zavírám víčka a zhluboka oddechuji. Tak zítra znovu, bejby! Už na tebe budu lépe připravená!!!!

Upozorňuji, že postavy a události v tomto příběhu NEJSOU smyšlené!

Autor: Eva Kobylková

Zdroj obrázku: imagenes.4ever.eu

